Autor Guste Santini
Ponedjeljak, 14 Prosinac 2009 21:36

Kyoto je završena priča. I nije bila neka priča. Zagađivači su se dodatno razvili pa je majka Zemlja ugroženija nego što je to bila jučer. Kako sada stoje stvari Kopenhagen neće donijeti ništa posebnog. Problemi plavozelene planete se nastavljaju. Istina bog bit će blještavo. Takva se prilika ne propušta. Veliki će odlučivati a mali će sudjelovanjem davati sebi značaj kojeg po prirodi stvari nemaju.

Problem zaštite okoliša moguće je riješiti na dva načina. Prvi je nerealan jer bi valjalo obuzdati kapital odnos. Ovo čak nije potrebno dodatno obrazlagati.

Drugi način sastoji se u oporezivanju iznad dogovorene razine. U prvom koraku potrebno je reći koji je stupanj zagađenosti moguće ostvariti u narednih deset, dvadeset ili koliko hoćete godina. Potom taj izno podijelite sa brojem stanovnika I dobijete zagađenost per capita. Ukoliko je zagađenost, recimo Hrvatske, iznad dopuštene razvine morali bi plaćati globalni porez I to po progresivnoj skali onim zemljama koje su uspjele smanjiti stupanj zagađenosti. Tako bi se ostvarivali zacrtani ciljevi. Zemlja koja ima veću razinu zagađivanja mogla bi dodatno oporezovati svoje zagađivače kako bi se stvorili materijalni uvjeti za prilagodbu novim standardima. Ovo bi imalo za posljedicu dinamiziranje istraživanja I razvoja za pojedine razvijene zemlje, odnosno velike zagađivače kako bi se “uklopili” u standard. Nadalje, ovladanje procesom zagađivanja stvara nove industrije I nova radna mjesta što u ovim turbulentnim vremenima nije mala stvar. I konačno, nerazvijene zemlje bi dobile subvencije za svoje ne-zagađivanje što bi im omogućilo dinamizranje svog razvoja.